

stemmer, vil i Løbet af nogle Aar vise sig at være splintrende forkert. Derfor undrer det mig, at Flertallet ikke er vejet tilbage for denne Opgave, og at man ikke med Kyshaand har grebet den Chance, som Mindretallets Forslag aabner for i hvert Fald at faa denne Side af Sagen udskudt, til denne Lov træder i Kraft, og Kommissionen eller det raadgivende Udvalg, som vi har benævnt det, træder sammen og kan begynde paa sine Overvejelser, det vil altsaa sige, til der er gaaet baade Foraar og Sommer, og vi maaske er komne hen paa Efteraaret. Saa vil der kunne skønnes, ikke hvordan Prisniveauet vil stille sig i de næste 5 Aar, men dog sikkert saa meget, som Tendensen er opadgaaende eller nedadgaaende, hvilket er en meget væsentlig Ting. Og jo mere Vægt man lægger paa Indtægtsgrænserne som det hovedsagelige Moment, desto mere maa man fordre, at de bliver fastsat saa eksakte som vel muligt og under saa nøjeregnende Hensyn som muligt til Prisniveauet og den af det skiftende Prisniveau bestemte Lævefod for Samfundets mindre bemidlede.

Mindretallet har i sin Betænkning argumenteret mod Flertallets Forslag blandt andet ud fra den Betragtning, at de af Mindretallet foreslaaede Indtægtsgrænser synes det for lave. Mindretallet vil altsaa gerne have Grænserne sat højere op, saa at flere eventuelt kunde slippe ind under Lovens Omraade. Paa dette Punkt har jeg heller ikke kunnet følge Mindretallets Motivering, thi jeg er ikke sikker paa, at ikke disse Grænser paa enkelte Steder er for høje, naar de sættes nu, altsaa paa Toppen af en Prisfordyrelsesbølge. Flertallet har vilkaarligt forhøjet Indtægtsgrænsen for Landdistrikterne, hvor det for Familieforsørgerne sætter den op fra 1,100 til 1,200 Kr. De gældende Grænser, om man tør bruge dette Udtryk, er dog kun fra 800 til 1,000 Kr. Regeringsforslaget sætter Grænsen op til 1,100 Kr., og nu foreslaas den af Flertallet sat op til 1,200 Kr. Der er heri en Begunstigelse af Landdistrikterne i Modsætning til Stillingen overfor København og Frederiksberg, en Begunstigelse, der ikke synes mig at tage retfærdigt Hensyn til det forskellige økonomiske Niveau i Landdistrikterne paa den ene Side og Hovedstaden og Købstæderne paa den

anden. Overhovedet beklager jeg, at Flertallet saavel i dette Forslag som ogsaa ved sit Forslag om Statstilskuddets Fordeling er kommet ind paa at forurette København. Den Maade, hvorpaa man nu foreslaar Statstilskuddet beregnet, kan maaske nok i og for sig siges at være rationellere end den nu gældende, og Mindretallet er, ligesom ogsaa jeg, gaaet med dertil, men Fordelingen burde i hvert Fald være udført paa en saadan Maade, at man ikke stillede de københavnske Sygekasser daarligere. Nu tager man fra de københavnske Sygekassemedlemmer en Del af Statstilskuddet og giver det til jydsk Landbo-kasser, og jeg kan særdeles vel unde Landbo-sygekasserne alt muligt, men det forekommer mig, at de Penge, de skal have mere, burde tages af Statskassen og ikke af de københavnske Sygekassemedlemmers Lomme. Det siges, at paa Grund af den Maade, hvorpaa Statstilskuddet beregnes i den gældende Lov, nemlig delvis i Forhold til Medlemsbidraget, faar de københavnske Sygekassemedlemmer i dette Øjeblik uforholdsmæssig meget. Men er det ikke et Fortrin, er det ikke noget, som de københavnske Sygekassemedlemmer bør roses for, at de sørger for i Tilfælde af Sygdom at skaffe sig en Pengehjælp, som virkelig kan forslaa saaledes, at Sygdommen ikke sætter dem i alvorlig Grad økonomisk tilbage? Man maa desuden huske, at selv om de derved ligesom drager en Del af Statstilskuddet til sig, er det Offer, de paalægger sig selv, dog saa meget større, og netop dette at paalægge sig selv Ofre for at skaffe sig en tilstrækkelig Sygehjælp, naar Sygdommen indtræffer, er noget, som den ærede Ordfører og Formand for Udvalget har udtalt sig særdeles rosende om i anden Sammenhæng. Ikke mindre end tvende Gange i Flertallets Betænkning taler han rosende om, hvorledes Medlemmer af Sygekasserne har vist deres „Redebonhed til at bære Byrderne ved en Sygeforsikring“, og mener, at det er netop denne Redebonhed, der bør belønnes. Der staar i Betænkningen, „at den Hjælp, som Staten her yder Smaakaarstolk gennem Sygekasserne, er vel anvendt, den er det, ikke mindst fordi disse har vist deres Redebonhed til selv at bære den store Part“ — den store Part — „af de med Forsikringen